

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Tredje söndagen efter trettendedagen

”Jesus skapar tro”

1 Kung 8:41-43

Rom 1:16-17

Matt 8:5-13

Ps: 228:1-3, 697:6, 237, 228:4-5, 2

”Den rättfärdige ska leva genom tro”. Få bibelställen har haft en sådan betydelse i kyrkohistorien som denna vers ur romarbrevets första kapitel. Det brukar kallas den reformatoriska upptäckten, när Martin Luther insåg att rättfärdighet inte är en egenskap hos oss själva som vi måste arbeta oss fram till. Rättfärdighet i biblisk mening är ingen isolerad egenskap utan det är något som man är i relation till andra. En rättfärdig domare är opartisk och behandlar alla som lika inför lagen. En rättfärdig affärsman lurar inte sina kunder. Rättfärdighet handlar om att stå i rätt förhållande till andra människor.

Luthers insikt var att människans goda förhållande med Gud kommer genom *tro*, inte genom våra egna prestationer, en insikt som slog honom när han läste Rom 1:17. Ett rättfärdigt förhållande till Gud kommer av att vi vänder oss till honom i tro.

Tro istället för gärningar alltså. Så långt är ju allt väl? Ändå är det så lätt att man halkar in i gärningar istället. Då har man kontroll. Att utföra vissa handlingar kan man bestämma sig för. Om det fanns en lista på goda gärningar man ska pricka av för att uppnå rättfärdighet: ge allmosor till de fattiga, fasta regelbundet, be Fader vår varje dag etc, ja då hade det på sätt och vis varit mycket enklare. Och det var ju just den typen av religiositet som många kristna hade hamnat i under Luthers tid. Goda gärningar var något man kan skaffa sig och det hade till och med uppstått en uppfattning att man kunde lägga dem på hög för senare bruk. Så medan gärningar utgår från min viljestyrka och min förmåga, utgår tron från något annat. Tron handlar snarare om min *oförmåga*.

Vi ser det hos officeren som sökte upp Jesus. Hans oförmåga var att hjälpa en förlamad tjänare som dessutom drabbats av plågor. En tjänare som han höll av. Och han som tillhörde det romerska folket, herrefolket, sökte upp en man av det judiska folket, de som var underkuvade, för att be om hjälp. Här visar officeren vad *tro* är. Tro är att erkänna att du saknar något som Jesus kan ge dig. Det kan vara förlåtelse, frid, hopp – eller som i officerens fall: hjälp i en svår livssituation.

Och Jesus erbjuder sig att komma hem till honom för att bota tjänaren. Men att Jesus skulle komma springande på hans kommando som om han vore en soldat i hans tjänst, det vill han inte. Och här visar han en annan aspekt på vad tro är. Att tro på Jesus betyder inte att man äger honom. Den som tror vet att han inte har några rättigheter inför Gud. Han kan inte kräva något. Tron är ett behov, en brist på något och en vädjan om hjälp. Den som menar att man har några rättigheter inför Gud har inte förstått vad tro är.

Officerens ord: ”*Jag är inte värd att du går in under mitt tak*” handlar inte om att han nedvärderar sig själv. Det handlar om att han förstått vem Jesus är och vem han själv är i förhållande till honom. Och det förklarar han med sin beskrivning av sin tjänst som underofficerare i den väldiga romerska armén.

”Jag står under befäl – och jag har soldater under mig”. Ja, officeren var en *centurion* som var befälhavare över 100 soldater. Och ovanför honom fanns det högre officerare ända upp till kejsaren själv. Officerens auktoritet över sina soldater har han inte tagit sig själv, utan den har han fått från högre ort. Ytterst var det kejsaren själv som, *genom* honom, kommenderade den enskilde soldaten. Han handlade å kejsarens vägnar.

Och det han hade förstått var att det var på samma sätt med Jesus. Han hade makten att hela sjuka, och att driva ut demoner. Han gjorde det med befallningar, med *ord*, precis som officeren befallde sin soldater: *gå dit, gör det!*

Men – den här makten hade Jesus inte fått om den inte varit given honom från ovan. På samma sätt som officeren fick sin makt från kejsaren, fick Jesus sin makt från Fadern. Där andra såg en ovanligt skicklig helbrägdagörare såg officeren en man som hämtade sin auktoritet direkt från den högste Guden. Det Jesus gjorde, gjorde han å Guds vägnar. Därför räckte det med att bara säga ett ord för honom.

”*Säg bara ett ord*” eller ”*Säg logos*”, som står det på grekiska. Men det är ju Jesus själv som är *logos*, Ordet. Han är skaparordet från världens begynnelse. I begynnelsen var Ordet som aposteln Johannes börjar sitt evangelium. Han som var med och skapade världen, har makt att *återskapa* världen. Det är det som han gör nu när han, på distans, botar tjänaren.

Det var detta som fick Jesus att utbrista: inte hos någon i Israel har jag sett en så stark tro! Det kan först tyckas vara orättvist. Det var väl många som trodde på Jesus även bland hans folk, hade inte hans egna lärjungar lämnat allt för att följa honom? Vad är det om inte tro? Ja, men officeren hade förstått något som kanske var lättare för honom att förstå just som för han inte var en av de judiska folket och dessutom officer.

Och han blir då den som får lära rikets egna barn om vad *tro* är. Som många andra hade han hört om undergöraren Jesus. Men han hade inte de kulturella och religiösa skygglappar som hindrade honom för att inse att Jesus måste vara något mer än en vanlig människa.

En tro på Jesus förutsätter alltså att vi förstått något om vem han är. I vårt samhälle finns det många skygglappar som hindrar människor från insikt. Och en av kyrkans viktigaste uppgifter är kanske att medverka till en rätt insikt.

Det betyder inte att människor måste förstå allt, men tillräckligt för att inse att Jesus är svaret på min just min längtan. För har man inte förstått det finns det ju ingen anledning att komma till honom. Tron har ju de här bägge dimensionerna: först innehållet i tron, jag tror *att*. Den tro vi bekänner varje söndag. Och sen det personliga instämmandet i detta, jag tror *på*. Jag tror på Jesus Kristus som min *personlige* frälsare. Han som är meningen i ditt liv, kraften för din svaghet och brödet för din hunger.